

Đó là những tài sản mà không ai có thể lấy đi được.
Và cũng chính những ký ức ấy đã đưa chúng ta trở về đây, hết lần này đến lần khác, suốt hơn ba mươi năm qua.

Có người từng hỏi: Sau từng ấy năm, gặp nhau để làm gì?

Câu trả lời thật đơn giản. Bởi vì giữa chúng ta có những mẫu số chung. Chúng ta đã được giáo dục bởi gia đình và nhà trường. Chúng ta đã học được lòng tự trọng, sự tử tế, tinh thần trách nhiệm và tình nghĩa với bằng hữu.

Chúng ta gặp nhau không chỉ để nhắc nhớ lại chuyện cũ, mà còn để biết ai còn khỏe. Ai đang cần một lời thăm hỏi. Ai đang cần một cuộc điện thoại. Ai đang cần một người bạn lắng nghe.

Tình bạn ở tuổi này không còn ồn ào nữa. Nó giống như **ly nước lọc** mỗi ngày. Không cần bia rượu. Không cần những nghi thức rườm rà. Nhưng lại là **thứ không thể thiếu**.

Thưa quý anh chị và các bạn,

Trong niềm vui hội ngộ hôm nay, chắc hẳn mỗi người chúng ta cũng đang nhớ đến những người anh, những người bạn không còn có mặt nơi đây: anh Huỳnh Văn Ngày, anh Huỳnh Hiếu Thảo, và gần đây nhất là 2 anh Huỳnh Cẩm Chương (với tiếng cổ võ đôi khi hơi lè nhè từ bên dưới "Hay quá xá") và anh Thành Brehme tự "Exorsist", một cái tên thân thương anh bị hay được mang từ thập niên 70...

Hôm nay, các anh ấy không còn hiện diện trong căn phòng này nữa. Nhưng MN tin rằng các anh ấy vẫn hiện diện trong ký ức của mỗi người chúng ta.